

הלכות טמאת צרעת פרק ב

א. שער לבן, שהוא סימן טמאה בצרעת אין פחות משתי שערות; וכמה יהיה ארפן, כדי שיהיו נטלות בזוג. היתה אחת ארוכה ואחת קצרה משעור זה, או אחת שחורה ואחת לבנה, או אחת מלמטן ונחלקה מלמעלן והיא נראית כשתיים, או שהיה עיקרן משחיר וראשן מלבין הרי זה טהור; היה עיקרן מלבין וראשן משחיר אף על פי שהלבן כל שהוא, טמא.

ב. שתי שערות לבנות שהן בתוך הנגע אף על פי שיש שער שחור ביניהן, והן מפזרות אחת כאן ואחת כאן הרי אלו סימן טמאה: אפלו היה הנגע בגריס מצמצם, אין מקום שער השחור ממעטו. ובין שהיו שתי השערות בתוך הבהרת והיא מקפת אותן, ובין שהיו בסוף הבהרת הרי זה טמא; אבל אם היו בצד הבהרת מבחוץ, הרי זה טהור עד שיהיה העור שצומחות בו שתי השערות הלבנות לבן.

ג. היו שתי שערות בתוך הנגע, ושוכבות חוצה לו טמא; היו חוצה לנגע, ושוכבות לתוכו אינן סימן טמאה.

ד. לבן השערות, מטמא בכל מראה: בין שהיו לבנות כשלג, בין שהיו לבנות לבן דוהה ביותר, הואיל ומראהן לבן, טמא.

ה. אין שער לבן סימן טמאה, עד שיהיה בגופה שלבהרת. פיצד: בהרת ובתוכה שחין או מכּוה או בהק או מחית השחין או מחית המכּוה, ושתי שערות לבנות בתוך השחין או המכּוה או הבהק שבתוך הנגע אינו סימן טמאה; והרי זו כבהרת שאין בה שער לבן, ויסגיר אף על פי שהבהרת מקפת את השחין או את המכּוה או את מחיתן או את הבהק שיש בהן שתי השערות.

ו. וכן אם היה שחין או מכּוה או מחיתן או בהק מקיף את שתי השערות הלבנות, או סמוך להן בצדן, או שהיה חולק בין שתי השערות הרי אלו אינן סימן טמאה; והרי הבהרת כבהרת שאין בה שער לבן, ויסגיר.

ז. הלכו להן השחין והבהק והמכּוה שהיו מקיפין את השערות הלבנות, או נסמכין להן, או חולקין אותן, ונמצאו שתי השערות בתוך הבהרת בגופה, בסוף השבוע הראשון, או בסוף השבוע השני הרי זה מחלט; ואם לא הלכו להן, יפטר אותו.

ח. אין שער לבן סימן טמאה, עד שתקדם הבהרת את השער הלבן שנאמר "והיא, הפכה שער לבן" (ויקרא יג, ט), שתהפוך אותו הבהרת; אבל אם קדם שער לבן את הבהרת הרי היא כבהרת שאין בה סימן טמאה, ויסגיר.

ט. היתה בו בהרת, ובה שער לבן, והחלט בו, ואחר כך הלכה הבהרת, והניחה שער לבן במקומו, וטהר, ואחר כך חזרה בהרת אחרת במקום הבהרת הראשונה, והרי השער הלבן בתוכה זה הוא הנקרא שער פקדה, ואינו סימן טמאה: שנאמר "והיא, הפכה שער לבן" (ויקרא יג, ט) שהפכתו היא, לא שהפכתו חברתה.

י. היה בו בהרת בגריס, ובה שתי שערות, והחלט, והלך ממנה כחצי גריס, וטהר, ונשארו שתי השערות כחצי גריס הנשאר, וחזר כחצי גריס במקום זה שהלך, והרי שתי שערות לבנות

בַּבְּהֵרֶת כְּגָרִיס אֵינָן סִימָן טְמֵאָה: עַד שִׁיהֶפֶךְ שְׁתֵּי הַשְּׁעָרוֹת
בַּהֵרֶת אַחַת.

יא. בַּהֵרֶת כַּחֲצֵי גָרִיס, וְאֵין בָּהּ כָּלוּם, וְנִלְדָּה בְּצִדָּהּ בַּהֵרֶת כַּחֲצֵי
גָרִיס, וּבָהּ שְׁעָרָה אַחַת הָרִי זֶה לְהַסְגִּיר; בַּהֵרֶת כַּחֲצֵי גָרִיס, וּבָהּ
שְׁעָרָה אַחַת, וְנִלְדָּה לָהּ בַּהֵרֶת כַּחֲצֵי גָרִיס, וּבָהּ שְׁעָרָה אַחַת הָרִי
זֶה לְהַסְגִּיר.

יב. בַּהֵרֶת כַּחֲצֵי גָרִיס, וּבָהּ שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת, וְנִלְדָּה לָהּ בַּהֵרֶת כַּחֲצֵי
גָרִיס, וּבָהּ שְׁעָרָה אַחַת הָרִי זֶה לְהַסְגִּיר. בַּהֵרֶת כַּחֲצֵי גָרִיס, וְאֵין
בָּהּ כָּלוּם, וְנִלְדָּה לָהּ בַּהֵרֶת כַּחֲצֵי גָרִיס, וּבָהּ שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת הָרִי
זֶה לְהַחֲלִיט: שְׁהָרִי קִדְּמָה בַּהֵרֶת, לְשְׁתֵּי הַשְּׁעָרוֹת הַלְּבָנוֹת. סֶפֶק
שְׁעַר לְבָן קִדָּם, סֶפֶק הַבְּהֵרֶת קִדְּמָה הָרִי זֶה טְמֵא; וַיֵּרָאָה לִי,
שֶׁטְמֵאָתוֹ בְּסֶפֶק.

הַלְבוֹת טְמֵאָת צָרַעַת פָּרָק ג

א. אֵין הַמַּחֲיָה סִימָן טְמֵאָה, עַד שֶׁתִּהְיֶה כַּעֲדָשָׁה מְרַבֶּעֶת אוֹ יֵתֶר
עַל זֶה; וְכַמָּה שְׁעוּרָה כְּדֵי צְמִיחַת אַרְבַּע שְׁעָרוֹת, שְׁתֵּים אַרְבָּע
וּשְׁתֵּים רֹחֵב: וְהוּא שֶׁתִּהְיֶה הַמַּחֲיָה בְּאֲמֻצֵּעַ הַבְּהֵרֶת, וְהַבְּהֵרֶת
מִקְפֹּת אוֹתָהּ מִכָּל צֶדֶד; וְהִיא יֵתֶרָה עַל הַמַּחֲיָה, רֹחֵב שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת
מִכָּל צֶדֶד אוֹ יֵתֶר.

ב. אֲבָל אִם הִיתָה הַמַּחֲיָה בְּצֶד הַבְּהֵרֶת, אֵינָה סִימָן טְמֵאָה;
הִיתָה מִפְּזֻרָת, כְּגוֹן שֶׁהִיא בְּשׁוּר חֵי כַּחֲרָדֵל בְּמָקוֹם זֶה וּבְשׁוּר חֵי
כַּחֲרָדֵל בְּמָקוֹם אַחֵר אֶף עַל פִּי שֶׁהִכָּל בְּאֲמֻצֵּעַ הַבְּהֵרֶת, אֵינָן
מִצְטָרְפִין לְכַעֲדָשָׁה: עַד שִׁיהִיָּה בְּמָקוֹם אֶחָד בְּאֲמֻצֵּעַ הַבְּהֵרֶת,
כַּעֲדָשָׁה מְרַבֶּע אוֹ יֵתֶר.

ג. הַמַּחֲיָה מְטֵמֵאָה בְּכָל מְרָאָה בֵּין שְׁתֵּי מְרָאָה הַמַּחֲיָה אָדָם,
אוֹ שְׁחוֹר, אוֹ לָבָן: וְהוּא, שֶׁלֹּא יִהְיֶה הַלָּבָן מֵאֲרַבַּע מְרָאוֹת
שְׁבָאֲרָנוּ.

ד. אֵין הַמַּחֲיָה סִימָן טְמֵאָה, עַד שֶׁתִּהְיֶה בְּגוּפָהּ שְׁלִבְהֵרֶת.
כִּיצַד: בַּהֵרֶת שֶׁהִיא בְּאֲמֻצֵּעָה שְׁחִין אוֹ מְכוּה אוֹ מַחֲיָתָן אוֹ
בִּהֶק, וְהַמַּחֲיָה בְּתוֹךְ הַשְּׁחִין אוֹ בְּתוֹךְ הַמְכוּה אוֹ בְּתוֹךְ מַחֲיָתָן
אוֹ בְּתוֹךְ הַבִּהֶק אֶף עַל פִּי שֶׁהַמַּחֲיָה בְּאֲמֻצֵּעַ הַבְּהֵרֶת, אֵינָה סִימָן
טְמֵאָה: מִפְּנֵי שֶׁהִיא בְּתוֹךְ הַשְּׁחִין אוֹ הַמְכוּה אוֹ מַחֲיָתָן, אוֹ
בְּתוֹךְ הַבִּהֶק.

ה. וְכֵן אִם הִקִּיף הַשְּׁחִין אוֹ מַחֲיָתוֹ, וְהַמְכוּה אוֹ מַחֲיָתָהּ, וְהַבִּהֶק
אֶת הַמַּחֲיָה, אוֹ שֶׁנִּסְמָךְ אֶחָד מֵהֶן לַמַּחֲיָה מִצְדָּהּ, אוֹ שֶׁחָלַק
אֶחָד מֵהֶן אֶת הַמַּחֲיָה וְנִכְנַס לְתוֹכָהּ אֵינָה סִימָן טְמֵאָה; וְהָרִי זֶה
כַּבְּהֵרֶת שְׂאִין בָּהּ סִימָן, וַיִּסְגִּיר.

ו. הִלְכוּ לָהֶן הַשְּׁחִין אוֹ הַמְכוּה אוֹ הַבִּהֶק שֶׁהִיוּ תַּחַת הַמַּחֲיָה, אוֹ
שֶׁהִיוּ בְּצִדָּהּ, אוֹ שֶׁהִיוּ מִקְיָפִין אוֹתָהּ, אוֹ שֶׁהִיוּ נִכְנָסִין לְתוֹכָהּ,
וְנִמְצְאוּ הַמַּחֲיָה לְבִדָּה בְּתוֹךְ הַבְּהֵרֶת בְּסוּף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, אוֹ
בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנֵי הָרִי זֶה יַחֲלִיט; וְאִם לֹא הִלְכוּ לָהֶן, יִפְטֹר.

ז. הַמַּחֲיָה סִימָן טְמֵאָה לְעוֹלָם בֵּין שֶׁקִּדְּמָה מַחֲיָה אֶת הַבְּהֵרֶת,
בֵּין שֶׁקִּדְּמָה בַּהֵרֶת אֶת הַמַּחֲיָה: לְפִי שֶׁלֹּא נֶאֱמַר בָּהּ, "וְהִיא,
הַפֶּכֶה" (ויקרא יג, ג).

לָבֶן; וּמַחִית בָּשָׂר חֵי, בְּשֵׁאת" (ש) אֵינוֹ צָרִיךְ לְשִׁנְיָהּ, לְשַׁעַר
וּלְמַחִיָּה; אֲלֵא כָּל אֶחָד מֵהֶן סִימָן טְמֵאָה. וְלֹא נֶאֱמַר שַׁעַר לָבֶן
עִם הַמַּחִיָּה, אֲלֵא לְתֵן שַׁעַר לְמַחִיָּה שֶׁתְּהִיָּה כְּדִי לְקַבֵּל שַׁעַר
לָבֶן, שֶׁהוּא שְׁתֵּי שַׁעֲרוֹת.

ח. בַּהֲרַת כְּגָרִיס מְצַמָּצֵם, וּבְאַמְצָעָה מַחִיָּה כַּעֲדָשָׁה מְצַמָּצֵמַת
הָרִי זֶה מַחֲלָט. נִתְמַעְטָה הַבַּהֲרַת, אוֹ שְׁנַתְמַעְטָה הַמַּחִיָּה טָהוֹר;
וְכֵן אִם רִבְתָּה הַמַּחִיָּה שְׁבִתוֹךְ בַּהֲרַת זֶה, טָהוֹר: שְׂאִין הַבַּהֲרַת
מִטְמֵאָה בַּמַּחִיָּה, עַד שֶׁתְּהִיָּה יִתְרָה עַל הַמַּחִיָּה רֹחֵב שְׁתֵּי שַׁעֲרוֹת
מִכָּל צֶדֶד.

ט. הִיָּתָה הַמַּחִיָּה פְּחוּתָה מִכַּעֲדָשָׁה, וְרִבְתָּה הַמַּחִיָּה עַד שְׁנַעֲשֵׁת
כַּעֲדָשָׁה הָרִי זֶה מַחֲלָט; נִתְמַעְטָה הַמַּחִיָּה מִמָּה שֶׁהִיָּתָה, אוֹ
שֶׁהִלָּכָה לָהּ הָרִי זֶה כְּמוֹת שֶׁהִיָּה, וְאִין כָּאֵן סִימָן טְמֵאָה.

י. בַּהֲרַת יִתְרָה מִכְּגָרִיס, וּבִהּ מַחִיָּה יִתְרָה מִכַּעֲדָשָׁה, וְרָבוּ אוֹ
שְׁנַתְמַעְטוּ טְמֵא: וּבִלְבָד שֶׁלֹּא תִתְמַעַט הַבַּהֲרַת מִכְּגָרִיס, וְלֹא
תִתְמַעַט הַמַּחִיָּה מִכַּעֲדָשָׁה; וְלֹא תִקְרַב הַמַּחִיָּה לְסוֹף הַבַּהֲרַת,
בְּפָחוּת מִכְּדִי צְמִיחַת שְׁתֵּי שַׁעֲרוֹת כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

יא. בַּהֲרַת כְּגָרִיס, וּבָשָׂר חֵי כַּעֲדָשָׁה אוֹ יִתֵּר מְקִיף אוֹתָהּ מִבַּחוּץ,
וּבַהֲרַת שְׁנִיָּה מְקַפֶּת אֶת הַבָּשָׂר הַחֵי הָרִי הַבַּהֲרַת הַפְּנִימִית
לְהַסְגִּיר, שֶׁהָרִי אֵין בָּהּ סִימָן טְמֵאָה; וּבַהֲרַת הַחִיצוֹנָה לְהַחֲלִיט,
שֶׁהָרִי הַמַּחִיָּה בְּאַמְצָעָה. נִתְמַעַט הַבָּשָׂר הַחֵי שְׁבִינִיָּהּ, אוֹ שֶׁהִלָּךְ
כָּלּוּ בֵּין שֶׁהִיָּה מִתְמַעַט וְכוּלָּהּ מִכְּפָנִים, בֵּין שֶׁהִיָּה מִתְמַעַט
מִבַּחוּץ הָרִי שֶׁתִּיָּהּ כְּבַהֲרַת אַחַת, שְׂאִין בָּהּ סִימָן טְמֵאָה.

יב. בַּהֲרַת שֶׁהִיָּתָה בְּרֹאשׁ אֶבֶר מִן הָאֲבָרִים, וְהַמַּחִיָּה בְּאַמְצָע
הַבַּהֲרַת בְּרֹאשׁ הָאֶבֶר אֵינָה סִימָן טְמֵאָה: מִפְּנֵי שֶׁהַמַּחִיָּה חוֹלֶקֶת
אֶת הַנֶּגַע, וְנִמְצָא מְקַצְתּוֹ שׁוֹפֵעַ וְיוֹרֵד מִכָּאֵן וּמְקַצְתּוֹ שׁוֹפֵעַ
וְיוֹרֵד מִכָּאֵן; וְנֶאֱמַר בְּנִגְעִים "וְרָאֵהוּ הַכֹּהֵן" (ויקרא יג, ג; ויקרא יג, ה;
ויקרא יג, יז; ויקרא יג, כז; ויקרא יג, לו), שֶׁהִיָּתָה רֹאֵה הַנֶּגַע כָּלּוּ כְּאַחַת.

יג. וְאֵלוּ הֵן רֹאשֵׁי אֲבָרִים שְׂאִינָן מִטְמֵאִין בַּמַּחִיָּה רֹאשֵׁי אֲצָבָעוֹת
יָדִים וְרַגְלִים, וְרֹאשֵׁי אֲזָנִים, וְרֹאשׁ הַחֹטֶם, וְרֹאשׁ הָעֵטָרָה,
וְרֹאשֵׁי הַדָּדִין שֶׁבִּאֲשָׁה; אֲבָל רֹאשֵׁי הַדָּדִין שֶׁלְּאִישׁ, וְהַיִּבְלָת,
וְהַדָּלְדוּלִין מִטְמֵאִין בַּמַּחִיָּה.

יד. וְכָל רֹאשֵׁי אֲבָרִים אֵלוּ, שֶׁהִיָּה מְקוֹמָן יוֹשֵׁב כְּגָרִיס מִטְמֵאִין
בְּנִגְעִים; אֲבָל אִם הָיוּ עֲגוּלִין כְּרֹב בְּרִית בְּנֵי אָדָם, טָהוֹרִין.
כִּיצַד: בַּהֲרַת כְּגָרִיס בְּרֹאשׁ חֹטְמוֹ, אוֹ בְּרֹאשׁ אֲצָבָעוֹ, וְשׁוֹפֵעַת
אֵלָּךְ וְאֵלָּךְ טָהוֹר: שֶׁנֶּאֱמַר "וְרָאֵהוּ הַכֹּהֵן" (ויקרא יג, ג; ויקרא יג, ה;
ויקרא יג, יז; ויקרא יג, כז; ויקרא יג, לו), עַד שֶׁיִּרְאֶה כָּלּוּ כְּאַחַד.

הַלְבוֹת טְמֵאָת צִרְעַת פָּרָק ד

א. הַפְּסִיּוֹן מִטְמֵא בְּכָל שֶׁהוּא וְהוּא, שֶׁהִיָּה הַפְּסִיּוֹן מֵאַחַד
מִמְּרֹאוֹת הַנֶּגְעִים; אֲבָל אִם הָיָה הַפְּסִיּוֹן מִרְאָה בַּהֶק, אֵינוֹ
פְּסִיּוֹן. וְאִין הַפְּסִיּוֹן סִימָן טְמֵאָה, עַד שֶׁיִּפְסֶה חוּץ לַנֶּגַע; אֲבָל
אִם פָּסָה לְתוֹךְ הַנֶּגַע, הָרִי הוּא כְּמוֹת שֶׁהִיָּה.

ב. כִּיצַד: בַּהֲרַת וּבִתּוּכָהּ בָּשָׂר חֵי פָחוּת מִכַּעֲדָשָׁה, וְהַסְגִּירָה,
וּבְסוֹף הַשָּׁבוּעַ נִתְמַעְטָה הַמַּחִיָּה מִמָּה שֶׁהִיָּתָה, אוֹ שֶׁהִלָּךְ הַבָּשָׂר

החי כלו אין זה פסיון: שאין הבהרת פוסה לתוכה, אלא לחוצה לה.

ג. אין הפסיון סימן טמאה, עד שיהיה אחר הסגר; אבל אם בא בתחלה, וראה הכוהן את הנגע שהוא פוסה והולך אינו מחליט; אלא מסגירו עד סוף השבוע, ויראה.

ד. אין הבהרת פוסה לתוך השחין, ולא לתוך המכה, ולא לתוך מחית השחין, ולא לתוך מחית המכה; ולא לראש ולא לזקן, אף על פי שנקרחו והלך השער מהן: שנאמר "ואם פשה תפשה המספחת בעור" (ויקרא יג). אבל הבהרת שפסת לתוך הבהק, הרי זה פסיון.

ה. השחין והמכה והבהק ומחית השחין ומחית המכה, שהיו חולקין בין האם לפסיון אינו סימן טמאה; הסגירו, והלכו להן עד שנמצא הפסיון סמוך לאם הרי זה מחלט.

ו. בהרת כגריס, ופסתה כחצי גריס ועוד, והלך מן האם כחצי גריס אף על פי שהנותר מן האם עם הפסיון יתר מכגריס, הרי זה טהור; היתה כגריס, ופסת כגריס ועוד, והלכה לה האם תראה בתחלה, ויסגיר שבוע אחר שבוע.

ז. היתה בו בהרת והסגירו, והלכה הבהרת בסוף ימי הסגר, וחזרה בהרת במקומה כמות שהיתה הרי היא כמות שהיתה; נתמעטה בתוך ימי הסגר, ופסתה וחזרה כמות שהיתה, או שפסתה ונתמעט הפסיון, וחזרה כמות שהיתה הרי זה יסגיר.

ח. בהרת כגריס, ופסתה כגריס, ונלד בפסיון מחיה או שער לבן, והלכה לה האם תראה בתחלה. היתה בו בהרת כגריס והסגירו, ובסוף השבוע והרי היא כפסלע ספק שהיא היא, ספק שאחרת באה תחתיה הרי זה טמא.

ט. בהרת כגריס, וחוט יוצא ממנה אם יש בו רחב שתי שערות זקקה לשער לבן ולפסיון, אבל לא למחיה: שאין המחיה סימן טמאה עד שתקיף אותה הבהרת, ויהיה בין סוף המחיה וסוף הבהרת רחב צמיחת שתי שערות. היו שתי בהרות, וחוט יוצא מזו לזו אם יש בו רחב שתי שערות, מצרפן; ואם לאו, אינו מצרפן.

י. הסגירו שבוע אחר שבוע, ולא נלד לו סימן טמאה ופטרו, ולאחר הפטר פסה הנגע, כל שהוא הרי זה מחלט. בהרת שטהרה מתוך הסגר, או מתוך החלט שהלכו ממנה סימני הטמאה אין מסגירין בה לעולם. בהרת שפנסה אחר הפטר, ופסתה לכמות שהיתה, או שפסתה, וחזרה לכמות שהיתה הרי הוא בטהרתו.

יא. בהרת כגריס, ובה מחיה כעדשה, ושער לבן בתוך המחיה, והחליטו, ולאחר החלט הלכה המחיה טמא, מפני שער לבן; הלך השער הלבן טמא, מפני המחיה. היה השער הלבן בתוך הבהרת, והלך השער הלבן טמא, מפני המחיה; הלכה המחיה טמא, מפני שער לבן.

יב. בהרת, ובה מחיה ופסיון הלכה המחיה טמא, מפני הפסיון; הלך הפסיון טמא, מפני המחיה. וכן בשער לבן ובפסיון.

יג. החליטו בשער לבן, והלך השער, וחזר בו שער לבן אחר,

או שְׁנִלְדָּה לוֹ מַחֲיָה, או פְּסִיּוֹן; או שֶׁחֲלִיטוֹ בְּמַחֲיָה, וְהִלְכָּה
הַמַּחֲיָה, וְנִלְדָּה לוֹ מַחֲיָה אַחֶרֶת, או שֶׁעַר לֶבֶן, או פְּסִיּוֹן; או
שֶׁחֲלִיטוֹ בְּפִסְיּוֹן, וְהִלֵּךְ הַפְּסִיּוֹן, וְחָזַר פְּסִיּוֹן אַחֵר, או שְׁנִלְדָּה
בּוֹ מַחֲיָה, או שֶׁעַר לֶבֶן: הֲרִי זֶה בְּטַמְאָתוֹ, כְּמוֹת שֶׁהָיָה.

יד. אֶחָד הַטָּמֵא שֶׁחֲלָט בַּתְּחִלָּה, או שֶׁחֲלָט בְּסוֹף שְׁבוּעַ
רִאשׁוֹן, או בְּסוֹף שְׁבוּעַ שֵׁנִי, או אַחֵר הַפֶּטֶר הוֹאִיל וְהִחֲלֵט מְכַל
מָקוֹם אֵינוֹ טָהוֹר, עַד שֶׁלֹּא יִשְׁאַר בּוֹ סִמָּן טַמְאָה: לֹא סִמָּן
שֶׁחֲלָט בּוֹ, וְלֹא סִמָּן אַחֵר.